

peredes. Det kunde ske ved, at vi, ligesom under den senere Forhandling om Finansloven, knytter Debatten til de enkelte Ministeriers Budgetter, lod den almindelige politiske Forhandling knytte sig til Statsministerens Budget og dernæst lod de enkelte Budgetter behandle for sig. Derved vilde baade Lokalspørgsmaal og større Spørgsmaal paa de enkelte Budgetter kunne forhandles samtidig. Det vilde medføre den Forbedring, at man undgik, at et Spørgsmaal, som nu rejses ved Samlingens Begyndelse, først besvares af Ministeren 3 Uger senere og saa atter omtales af det vedkommende Medlem 14 Dage efter. Alt vilde derved kunne foregaa paa en hurtigere og for Forhandlingen mere fremmende Maade. Hvis man dertil knyttede Adgang til efter engelsk og i øvrigt ogsaa andre Landes System at give en lettere Adgang til Forespørgsler i Løbet af hele Samlingen, tror jeg, vi havde tilvejebragt den bedre Ordning af vore Forhandlinger om Finanslovsforslaget, som jeg tror, at alle efterhaanden er klare over tiltrænges.

Naar jeg skal gøre Bemærkninger om, hvad der er udtalt, siden jeg sidst havde Ordet, er det rigtigt at begynde med Statsministeren og tillige at begynde med Begyndelsen. Jeg havde udtalt, at Statsministeren havde anbefalet Kongen at fjerne det foregaaende Ministerium, men ikke havde villet tage Ansvaret for dette Raad. Den højtærede Statsminister har heroverfor sagt, at han ikke overfor Kongen havde udtalt noget som helst med Hensyn til det tidligere Ministeriums Forbliven eller Ikke-Forbliven. Han har endvidere skildret, at han sammen med det ærede Medlem Hr. J. C. Christensen havde haft en Samtale med Kongen, men at den ikke havde drejet sig om disse Spørgsmaal. Jeg beklager ikke at kunne godkende Rigtigheden af den højtærede Statsministers Fremstilling. Paa nærværende Tidspunkt skal jeg indskrænke mig til at fastholde mit tidligere Udsagn. De Raad, der gaves i Løbet af Lørdagen den 27. Marts af Venstres Ledere, var maaske formet saaledes, at de ligesom Erklæringen af 9. Juli skulde eller kunde misforstaas. Derom tør jeg ikke udtale mig. Raadet var blevet givet, forstaaet, men Ansvaret for Raadet blev ikke taget.

Dette er Begyndelsen til det nuværende

Ministerium. Den højtærede Statsminister — jeg holder mig til ham, ikke fordi det ærede Medlem Hr. J. C. Christensens Virksomhed den Gang ikke er mig fuldt bekendt, men han har jo trukket sig ud af den politiske Diskussion, og den Fred, han ønsker om sin Person, skal jeg ikke bryde — begyndte med at svigte Parlamentarismen; derefter svigtede han Kongen; derefter svigtede han Rigsdagen og sit eget Parti ved bag dets Ryg, uden dets Vidende at rette en Henvendelse til den interallierede Kommission i Flensborg angaaende Udsættelsen af en Sag, som Danmark efter Fredstraktaten ingen Indflydelse kunde have paa. Han gjorde det bag sit Parti. Det fremgaar af den Omstændighed, at hans nære Meningsfælle, den nuværende Minister uden Portefeuille Hr. Klaus Bernsen udtrykte i det sønderjydske Udvalg sin Misbilligelse af, at en saadan Henvendelse havde fundet Sted, saa længe han troede, den kun stammede fra Højesterets-sagfører Harboe. Senere blev det bekendt, at bag denne Henvendelse fra Højesteretssagfører Harboe stod saavel den nuværende Statsminister som det ærede Medlem Hr. J. C. Christensen. Endelig svigtede han Landet og dets Forpligtelser i Henhold til de Ønsker, man havde udtalt angaaende Ordningen af det sønderjydske Spørgsmaal, ved at rejse Krav, som ikke lod sig forene med Fredstraktaten, og som, hvis de var blevet gennemført, vilde have været af den yderste Skadelighed for Landets hele Fremtid. Til sidst svigtede han ogsaa selve Internationaliseringstanken ved ikke at sætte noget ind paa dens Gennemførelse. Dette er Begyndelsen, og at et Ministeriums Skæbne, som begynder med en saadan Række Svigtninger, bliver anderledes end andres, at dets Historie bliver anderledes, at Dommen over det bliver anderledes end Dommen over andre Ministerier, kan ikke undre en Historiker som Statsministeren.

Vedrørende selve Spørgsmaalet om Internationaliseringen har Statsministeren ikke anført andet imod mine Bemærkninger end en delvis Gentagelse af nogle tidligere fremsatte Udtalelser. Jeg kan kun udtrykke min store Tilfredshed med, at der fra et Medlem af Venstre, et af de sønderjydske Medlemmer, det ærede Medlem Hr. Anders Lebeck, er fremsat en Udtalelse,